

Poleg cerkvice zazrè pokopališče, kjer je našla njegova mamica večni mir in pokoj. Vedno težje sope, — zazdi se mu, kakor bi ga klicala mati iz tihega groba: „Kje si pozabil svojo molitev?“ In berač jame plakati. Obraz zakrije z rokami. Kaj je bil nekdanj, kaj je sedaj — ta misel mu žalosti dušo, in srce mu hoče počiti. Ves se trese, mrzel pot mu stopi na čelo. Skoraj nezavesten zakliče: „Oj, že pred tridesetimi leti sem izgubil svojo molitev.“ Oči obrne proti nebu, kar že tako dolgo ni več storil. Kakor bi ga mogel kdo gori čuti? In glej, čul ga je nekdo, zato mu postane srce zopet mirno in mehko. Zlahka sklene roke ter poklekne v mehko travo. Ko pa je naznanil zvon iz vaške cerkve, da se vrši tam najimenoitnejši del sv. maše — povzdigovanje, izvijajo se mu iz globočine duše besede: „Moj Gospod in moj Bog!“

Ko so se pa vračali ljudje od svetega opravila domov, našli so na holmcu ubogega prosjaka na smrt bolnega. Dvignili so ga ter nesli v vas, kjer je čez teden dni spravljen z Bogom mirno zaspal. „Moj Gospod in moj Bog!“ bile so njegove zadnje besede.

Potreba.

Stara ženica, vdova nekega poljedelca, je zaklala o sv. Katarini dve svinji. Bila je tako umna gospodinja, da ji ni bilo treba možaka, ki bi ji razsekal svinji in spravlil slanino; vse je storila sama. Razrezala je slanino na plošče, pa jo dela v dim sušit. To je videla mala vnukinja in jo vprašala: „Čemu spravljate slanino, babica?“

„Draga moja“, odgovori starica, „spravila sem slanino za potrebo. Kadar pride potreba, bo slanina dobra.“

Minulo je mesec dni, ko pride v vdovino hišo berač. Vdove ni bilo doma, odšla je na polje; ostala je doma samo vnukinja.

„Hvaljen bodi Jezus Kristus!“ pozdravi prosjak.

„Na veke! Amen.“ odgovori deklica.

„Kje je babica?“ vpraša prosjak.

„Na polju“, odvrne deklica.

„Daj mi košček kruha, ljubo dete! Potreba je v moji hiši“, poprosi berač.

„Potreba? Hočem ti nekaj družega dati. Vzemi tole slanino! Babica jo je spravila za — potrebo.“

Prosjak hvaležen vzame slanino in odide. Ko pa pride starka domov in vse zvê, ji je hotelo počiti srce. Odslej ni več puščala vnukinje same doma, ampak jo je vselej vzela s seboj. Za hišo pa si je kupila ključ in jo zaklepala.

France Brzin.

